

U OVOM BROJU:**ZASPAO U BICI***Mark McCool***MOJ ŽIVOT - ŽIVA ŽRTVA***Wesley L. Duewel***PRAVA POBOŽNOST***Charles G. Finney***BOGOSLUŽENJE****U PRVOJ CRKVI***L. Gardner***NAKON TOGA...***Veronika i Norbert Fric***NOVOZAVETNI ĐAKON***Aleksandar Strauč***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir**Ante Miliša***Tekstove priložili:***Pavel Leštan**Stančević Sreten**Dražko Djenović*

"Uveren sam da nikada nećemo steći probuđenje, dok Bog ne dovede Crkvu Isusa Hrista do stepena krajnje nužde i očajja. Dokle god se hrišćani budu pouzdavali u svoje verske organizacije, materijalna dobra, popularne propovedi, plitka evangeliziranja i propagandne sabirne akcije, dotle neće biti ni probuđenja. Kada bude uništena ta telesna samosvest, i kad Crkva shvati svoju očajnu bedu, zaslepljenost i nagost pred Bogom, tada i samo tada Bog će prodreti.

Da, mora se doći do golog beznađa, ali mora se doći i do stanja u kome ćemo posredovati. "Na straži svojoj stadoh, i stajah na kuli, i motrah da vidim šta će mi reći i šta bih odgovorio onome koji me koraše." (Avak. 2:1) Ovo jasno govori o činjenici da je Avakum došao do mesta gde se zatvorio nasamo sa Bogom. Ništa se drugo više nije moglo učiniti, osim paziti, moliti se i čekati da Bog odgovori s neba.

O, kad bi nas Bog doveo do tog stanja, da možemo posredovati. Ne možemo misliti niti govoriti, izdvojiti probuđenje bez posredničke molitve. Zapravo razlog za neprobuđenu Crkvu u konačnoj je analizi greha: **pomanjkanje molitve**. Sigurno postoje pojedinci koji se mole za probuđenje, i Bog ih divno blagosilja u mestu njegove potrebe, ali gde su molitvene grupe, zastupničke grupe, gde su Crkve koje su ujedinjene jednim jecajem agonije da bi Bog otvorio nebo, sišao i učinio da nestanu barikade greha i nevere pred Njegovom pojavom? Da, samo nas jedno može spasiti u ovom vremenu beznađa, a to je molitva..." (Stephen F. Olford)

www.siont.net

ZASPAO U BICI

Mark McCool

"Tada dođe Isus s njima u selo koje se zove Getsimanija, i reče učenicima: Sedite tu dok ja idem tamo da se pomolim Bogu. I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva zabrinu se i počue tužiti. Tada reče im Isus: Žalosna je duša moja do smrti; počekajte ovde, i stražite sa mnom. I otišavši malo pade na lice svoje moleći se i govoreći: Oče moj! Ako je moguće da me mimoiđe čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti. I došavši k učenicima nađe ih gde spavaju, i reče Petru: Zar ne mogoste jedan čas postražiti sa mnom?"

Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo. Opet po drugi put otide i pomoli se govoreći: Oče moj! Ako me ne može čaša ova mimoići da je ne pijem, neka bude volja Tvoja.

I došavši nađe ih opet gde spavaju; jer im behu oči otežale. I ostavivši ih otide opet i treći put te se pomoli govoreći one iste reči. Tada dođe k učenicima svojim i reče im: Jednako spavate i počivate; evo se približi čas, i Sin čovečiji predaje se u ruke grešnika. Ustanite da idemo; evo se približi izdajnik moj." (Matej 26:36-45, vidi i Marko 14:32-41)

Ovo je jedan od najdramatičnijih i najdirljivijih trenutaka svih vremena. Nijedna od veličanstvenih predstava i drama ikada napisanih ili izvedenih nemaju takvu dubinu emocija kao ova priča. Od svih umetničkih dela koje su stvorili umetnici poput Šekspira, Poa i Folknera, nikad nijedno neće biti stvoreno, a da oslikava takvu moć sudbine i ostavlja tako dugotrajne tragove tragedije, kao što to ostavlja ova priča o Isusu u Getsemanskom vrtu.

U ovom biblijskom tekstu, Isus kao glavni lik, učesnik je najkritičnije duhovne bitke ikada vojevane. Uz njega su tu i njegovi najbliži učenici: Petar, Jakov i Jovan - poznatiji kao "Uski krug". I ako marljivo pogledamo dati tekst, saznaćemo da od ove takozvane "podržavajuće grupe", u stvari nije stizalo nimalo podrške!

Naime, čitamo o Isusu i tome kako je, nakon što je rekao svojim učenicima da Ga čekaju dok se izdvojio u samoću da moli, intenzitet svog tereta Njegove misije kao Božjeg sina počeo da raste

do ekstremnih granica, jer kaže: *"Žalosna je duša moja do smrti; počekajte ovde, i stražite sa mnom."*

I udaljio se na kratku udaljenost od njih i pao na zemlju da moli: *"Oče moj! Ako je moguće da me mimoiđe čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti."*

Tada se Isus ustao iz molitve da pogleda svoju grupu učenika koji je trebalo da su podrška. I umesto da paze i mole, On ih nalazi kako spavaju! Protresao ih je i rekao im: *"Zar ne mogoste jedan čas postražiti sa mnom? Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo."*

I u dubini ovog raspoloženja vidimo Isusa u bici! Upravo ovde u mračnim senkama intenzivnog ratovanja, vidimo Isusa u vrtu, kako plače u agoniji! Toliko, da u Luki 22:24 čitamo, *"I budući u borenju, moljaše se bolje; znoj pak Njegov beše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju."*

Oh! Kako bitka divlja dok su duše ljudi bile tako spokojne, a on sam mora postati otkupnina za njihovo spasenje.

I Isus je opet ustao iz bitke, samo da bi saznao kako su oni koje je izabrao za svoje pojačanje - ponovo uspavani usred bitke. No ovaj put, Isusov odgovor je bio: *"Jednako spavate i počivate; evo se približi čas, i Sin čovečiji predaje se u ruke grešnika."*

Kakva tragedija! Spavati u najkritičnijim trenucima bitke! Ne shvatajući šta donosi neviđena budućnost ispred njih! Spavati umesto da budu budni i da mole. Spavati, iako im je kazano šta treba skoro da se dogodi! Kako su samo mogli uraditi tako nešto?!

No, predložio bih vam da, pre nego što krenemo da kritikujemo njihove greške, izbliza pogledamo malo dalje od tri uspavana učenika koji spavaju dok bitka plamti! U stvari, u ovoj otrežnjujućoj postavci, treba da ugledamo sami sebe!

Jer, bojim se da smo i mi, takođe iako smo upisani u Njegovo Carstvo, iako smo se usudili identifikovati sa znakom Hrista, nađeni kako spavamo dok traju najkritičniji trenutci duhovne bitke!

TELESNOST NEĆE U BITKU!

Izgleda da živimo u mukama letargičnog sna - i da nismo svesni važnosti poziva za Božje Carstvo u vremenu kao što je ovo!

Izgleda da, umesto da budemo puni života i uzbuđenja za našu misiju i poziv, da smo dremaljivi i rastreseni!

Dok se milioni izgubljenih duša mere na vagi večne sudbine i čekaju, mi, koji bi trebalo da smo sredstvo za Božju žetvu na kraju vremena, stojimo beskorisni i lenji da se podstaknemo odmaklošću vremena!

Bojim se da i mi ne prespavamo bitku!

Napoleon Bonaparte je znao, rano pre zore, otići u posetu iznenađenja svojim stražarskim jedinicama postavljenim na ključnim mestima bojnoga polja. Krišom bi se kretao po sivoj svetlosti zore kako bi proverio njihovu spremnost. Kako bi se prikradao stražarskim mestima na svakom bi ga stražari odmah zaustavili i izazvali. No, konačno je došao do jednog stražarskog mesta koje je trebalo da se dobro čuva, a reakcije od stražara nije bilo. Došavši bliže, vidio je par čizama ispupčenih ispod gomile suve kukuruzovine, a stražareva puška bila je položena pored. Napoleon nije ništa komentarisao. Samo je uzeo pušku i preuzeo stražu umesto spavajućeg stražara, te čekao da se probudi. Konačno, kukuruzovina je zašuškala i stražar je skočio da uzme svoju pušku sa mesta gde ju je ostavio, da bi tek tad shvatio da je nema! A na svoju sramotu, tada je primetio da nije sam. I ispred njega je stajao niko drugi do Napoleon, njegov komandant i general!

Možete li zamisliti šok koji mora da je osećao - uhvaćen spavajući umesto da bude na straži! A ja se pitam, kako će biti kada se Gospod Slave vrati! Šta će se desiti kada nas zatekne kako spavamo usred bitke!

Isus nas je upozorio u Marku 13:34-36, *"Kao što čovek odlazeći ostavi kuću svoju, i da slugama svojim vlast, i svakome svoj posao; i vrataru zapovedi da straži. Stražite dakle; jer ne znate kad će doći gospodar od kuće, ili uveče ili u po noći, ili u petle, ili ujutru; Da ne dođe iznenada i da vas ne nađe, a vi spavate."*

Crkvo, moramo se probuditi i shvatiti da smo usred bitke! Usred smo kritičnog vremena! A

Bog je ostavio Crkvu sa autoritetom da radi Njegov posao i izvrši Njegovu volju! I polagaćemo račune za ono šta smo uradili i kako smo to uradili! Vreme je da se protresemo i probudimo! Da ne bi i mi bili zatečeni kako spavamo usred bitke!

Molili smo za probuđenje! Molili smo da Bog spasi naše voljene! Tražili smo više vremena da radimo! No izgleda da je jedino što smo uradili, da smo potrošili vreme koje nam je On dao kako bi mogli prespavati još jedan dan!

Kažemo kako priželjkujemo probuđenje! Kažemo kako želimo duše! No, shvatamo da ih nemamo! Ne radimo posao za koji nas je On pozvao!

U Pričama 13:4 stoji, *"Željna je duša lenjivčeva, ali nema ništa"*.

Razlog zašto nemamo ništa nije u tome što nam nedostaje želje, već u tome što smo previše lenji da izađemo napolje i radimo! Želimo to, no ne toliko da izađemo i radimo za to, jer smo zarobljeni lenjim, labavim, dremljivim duhom lagodnosti i komfora!

Amos 6:1 kaže, *"Teško bezbrižnima u Sionu!"*

"Voljno" je vojni termin. Znači, vojniče odmori se - opusti se malo! To je pozicija nespremnosti za bitku!

No, u Pričama 13:4 kaže, *"a duša vrednih ljudi obogatiće se!"* Budemo li vredni, prijatelju, tek onda ćemo videti pravo oživljenje! Ne smemo zaspati u jeku bitke!

U Luki 9:32, čitamo kako su učenici spavali dok su bili na Gori Preobraženja. Gotovo da su prespavali moćno delo Božje! Malo je falilo da propuste Isusovu objavu Njegovog stvarnog identiteta! Ovi učenici su brzo zaspali, i tek kad su se probudili mogli su videti preobraženje!

Koliko puta smo mi bili pospani za ono što je Bog činio u našoj sredini, i poput Jakova na brdu Betelu, konačno se probudili iz naših snova o obećanju i moći, samo kako bismo rekli, "Bog ovde prebiva, a ja to nisam znao!"

Izgleda li vam Bog nevidljiv zato što je vaša vera neaktivna?

Na ivici smo moćnih Božjih dela na kraju vremena! Na ivici smo preokreta u Crkvi! I ne

možemo sebi priuštiti da nas Bog pronađe kako spavamo usred bitke!

Prijatelju, živeti za Boga je bitka! Molitva je bitka! Post je bitka! Svedočenje i pridobijanje duša je bitka! A nonšalantno ponašanje i nizak moral vojnika usred vatrene bitke rezultira porazom, iako su mogli ostvariti pobjedu!

Mi spavamo, a neprijatelj koristi prednost naše letargije!

Matej 13:25 - "A kad ljudi pospaše, dođe njegov neprijatelj i poseja kukolj po pšenici, pa otide!"

Veliki deo naših problema danas u crkvama je uzrokovan spavanjem njenih članova koji nisu bili svesni sadašnje opasnosti od neprijatelja!

Neprijatelj je posejao kukolj kako bi sprečio rast dobrog semena, i kako bi sprečio žetoece u vreme žetve! Vrlo jednostavno: napadni izvor hrane i zaustavićeš delo Božje!

Zašto ljudi čine sve što mogu kako bi ometali Božji rad, deformišući sami sebe kao decu Božju? Nisu ništa više od kukolja! Oni su kukolj koji ometa rast, no također su i kukolj koji će jednog dana goreti!

A puno naših problema bi bilo rešeno i neprijatelj poražen da nismo spavali tokom bitke!

SPAVAŠ LI TI USRED BITKE?

Bitke pre nekoliko vekova su mnogo zavisile od pouzdanosti stražara. Stražar mora biti svestan da cela vojna jedinica zavisi od njegovog opreza i budnosti.

Zapamtimo:

- * Pospani stražar je beskoristan u dan bitke!
- * NEMOLJENJE - NEMAR - i nedostatak GORLJIVOSTI su sigurni znakovi spavajuće crkve!
- * Ovaj duh LAODIKEJSKE MLAKOSTI ODGAJA (OBLIKUJE) SVETOVNU CRKVU!
- * Ti i ja ne možemo sebi priuštiti da spavamo! Jer ovo je dan bitke!
- * Šta će snaći našu Crkvu i naše domove

ovisi o našoj budnosti i pažnji! Tvoje srce su ulazna vrata za neprijatelja koji može doći i razoriti svu pobjedu i oživljenje koji mogu biti tvoji!

Dakle dopusti da te ponovo upitam: **Spavaš li usred bitke? ◀**

Preveo: Ante Miliša.

MOJ ŽIVOT - ŽIVA ŽRTVA

Wesley L. Duewel

Žrtva je jedna od mera koje Bog neprestano koristi kada vrednuje naš život. Merite svoj život žrtvom, ali budite oprezni kako merite žrtvu drugih. Žrtva počinje u nevidljivom području srca, gde ne može videti niko drugi osim Boga. Istina, ona se pokazuje u mnogim vidovima našega života, ali je ona isto tako stvar koja se može najlakše pogrešno prosuditi. Najdublje žrtve često nisu u onim stvarima koje su vidljive ljudskom oku. Merite svoju vlastitu žrtvu, ali pustite Bogu da meri žrtvu drugih.

Pavle zahteva da život žrtve bude deo našeg duhovnog načina života. Njegova je slika žrtve verovatno glasnije govorila Jevrejima njegovog vremena nego što to govori nama danas. Svaki je Jevrein prisustvovao prinošenju žrtve u hramu i znao je da to znači smrt za životinju koja je bila potpuno posvećena toj svrsi - da bude prineta kao žrtva.

A sada mi moramo prineti naša telesa (svakako, to uključuje čitavog našeg čoveka) kao živu žrtvu. I mi moramo biti potpuno predani Bogu, živeti samo za Njega, kao što je žrtvena životinja bila predana smrti. Razlika je u tome što mi dragovoljno prinosimo sami sebe, dok su se životinje prinosile u ime drugih.

"Molim vas stoga, braćo, milosti Božije radi, da svoja telesa prinesete na živu, svetu, bogougodnu žrtvu, da to bude vaša umna služba Bogu." (Rim. 12:1 EČ).

Pogledajte bogatstvo značenja ovoga stiha:

1. Vi ste dužnik Bogu za Njegovo milosrđe

kojim vam je pribavio spasenje po cenu smrti Isusa Hrista, Njegova Sina. Vi ste dužnik za mnoštvo kasnijih milosrđa. U svetlu ovog ogromnog duga vidite da je potrebno da učinite potpuno predanje Bogu - predanje koje je žrtva, predanje bez obzira na cenu.

2. Vaše predanje mora biti dragovoljno. Dragovoljno se prinesite Bogu zbog svega onoga što je On po Hristu za vas učinio.

3. Vaše predanje mora biti motivisano ljubavlju radi Božjeg milosrđa. Ljubav se raduje u žrtvovanju ljubljenom.

4. Vaše predanje treba biti poput goruće žrtve, sveto i potpuno - potpuno posvećeno Bogu, potpuno predano bez obzira na cenu. Bogu ne dugujete ništa manje od svega vašega.

5. Vaše predanje života u dubljem smislu reči vaše je duhovno bogoštovlje. Reč "duhovno" može se prevesti i kao "razumno" a u sebi ima ponešto od oba značenja. Razum ne može umanjiti činjenicu da je Hrist dao sebe za vas. Bogoštovlje je ljubiti Boga toliko da učinite jedno takvo potpuno predanje vas samih i svega vašega.

6. Reč "prineti" ili "žrtvovati" na grčkom je u aoristu. Gramatički to znači da je to odlučan i trenutni čin sa trajnim rezultatom. To nije neko naše neodlučno posvećenje, već jedan čin koji ima namernu neopozivost i koji određuje naš duhovni način života od tada nadalje. Ne prinosite se neprestano, već živite u stavu neprestanog predanja, spremni učiniti ličnu žrtvu kad god vas Duh Sveti do toga dovede. To je pozitivno, dinamično predanje.

Taj stav potpunog žrtvenog predanja ima praktičnu primenu na mnogo načina. On može značiti vaše predanje u službu: žrtvovanje porodice, vremena ili novca. To je stav samoodricanja. To znači, uzeti svoj krst. Isus je rekao: "Ako ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne samoga sebe i uzme svoj krst svaki dan, pa neka ide za mnom." (Lk. 9:23 EČ).

Samoodricanje je druga reč za žrtvu i deo je učenitva svakog hrišćanina. Učenik mora biti spreman slediti Učitelja što god ga to koštalo. Uzeti krst je u vreme Novoga zaveta značilo samo jedno; krst je bio sredstvo pogubljenja, a osoba koja je trebala biti pogubljena na njemu, morala ga je sama nositi. To nije bio neki romantičan simbol. Uzeti svoj krst značilo je da

vas vode na pogubljenje.

Dakle, Isus je rekao: "Biti moj učenik znači biti voljan umreti za mene." Isto tako morate znati da se krst na vas ne stavlja. Sami ga morate dragovoljno uzeti. To se ne odnosi na bolest. Vi ne izabirete da budete bolesni. Niti se ne odnosi na nešto na što ste prisiljeni. Vi sami morate izabrati da ćete se pognuti, dragovoljno uzeti svoj krst i svakoga dana slediti Isusa - makar to za vas značilo veliku ličnu cenu pa čak i sam vaš život.

Danas većina hrišćana ima vrlo jeftino razumevanje šta to znači biti "Hristov učenik" tj. "Hrišćanin". Danas prosečan stil života jednog hrišćanina ne košta gotovo ništa. Isus želi sledbenike koji su voljni dragovoljno platiti cenu, koji su voljni trpeti za Njega ako je potrebno. To je sveto predanje kojim On želi da se okarakteriše vaš duhovan način života.

Merite svoj život svojom spremnošću da se za Isusa odričete sami sebe. Budite budni na povoljne prilike da poslušate Boga i proslavite ga, čak iako vas to skupo košta. Merite svoj život svojim dnevnim predanjem ljubavi, bez obzira na cenu. Merite svoju ljubav za Isusa svojom spremnošću da trpite za Njega ako vas Duh tako vodi, jer je Božjoj slavi to potrebno.

Merite svoj život brojnim prilikama kad namerno niste izabrali krst za koji ste osposobljeni da ga nosite za Isusa. Merite svoj život svojim stavom budnosti za povoljne prilike da se žrtvujete za Isusa.

Žrtva može, ali i ne mora uključivati novac i materijalne stvari. Vaše novčano predanje je važno za Hrista. On vodi brigu o vašem davanju. Kada je bio u Jerusalimu, gledao je ljude koji su davali prilog Bogu (Mk. 12:41). On je učio da se desetina mora davati, ali da mora biti u duhu žrtvovanja i sa životom pravednosti, (Mt. 23:23).

Merite svoj život samoodricanjem luksuznih stvari i udobnosti da bi ste mogli više dati za širenje Hristovog carstva. To je područje u kome morate biti vrlo pažljivi u svojim prosuđivanjima. Što je luksuz za mene, može biti potreba za vas gde vi živite ili radite. Što je luksuz za bogatu osobu, može biti nužna potreba za bolesnu ili slabu. Ono što je luksuz za roditelja, može biti potreba za dete. Nemojte pokušavati da merite samoodricanje drugih. Merite svoje vlastito.

Sledeći put kada zaželite da potrošite novac na svoju odeću ili na nešto u svom domu, tražite od Boga da vam pokaže ima li On možda drugačiji predlog za vas. U Bibliji je jednostavnost uvek u vezi sa pobožnošću. Mnoge stvari možda nisu grešne, ali mogu biti smetnja duhu žrtvovanja. Čistoća, urednost i jednostavnost snaže naše svedočanstvo za Boga. Postoji li nešto što se odnosi na vašu odeću, navike, zabavu, na vaš dom, o čemu bi vam Bog želeo nešto šapnuti? Ne budite previše sigurni dok ga ne upitate. Merite svoj život svojim žrtvenim načinom života...

Merite svoj život žrtvenim korišćenjem vremena. Ništa se tako uzalud ne troši kao vreme. Gde je vaše srce, može se izmeriti stvarima za koje nalazite vremena. Većina ljudi nalazi vreme za ono šta zapravo želi. Ako stvarno želite moliti, manje vremena trošite na ležerne razgovore ili propustite obrok i koristite to vreme za molitvu; ustanite ranije ili žrtvujte vreme od nečeg drugog.

Želite li stvarno proučavati Reč Božju, manje vremena čitajte novine ili izostavite nešto drugo. Jeste li voljni žrtvovati vreme i pročitati pet poglavlja dnevno da bi ste pročitati čitavu Bibliju od Knjige Postanja do Otkrivenja svake godine? Ono što uistinu rado činite, nećete smatrati žrtvom u pronalaženju vremena.

Meriti možete i mnoge druge oblike žrtve za Isusa. Možda je potrebno da žrtvujete prijateljstvo nekih ljudi da bi ste se pokorili pozivu Božjem. Žrtvovati možete zajedništvo sa vašom porodicom da negde daleko radite za Boga. Žrtvovati možete odmor da nekome svedočite ili da ranije ustanete i da molite za svoju crkvu. Žrtvovati možete i nečiju naklonost upozoravajući na greh.

Zauzimajući stav koji je ispravan u Božjim očima, žrtvovati možete i svoje prilike napredovanja. Žrtvovati možete i svoje vlastite planove da bi ste vršili volju Božju. Žrtvovati možete veliku platu ostajući verni pozivu Božjem. Žrtvovati možete vreme za odmor ili hobi da bi ste stavili Hrista i Njegovo carstvo na prvo mesto. Svaki izbor sa sobom nosi priliku za žrtvu, a izbor koji vi učinite, služiće kao mera za vaš život.

Merite svoj život time koliko se neprestano odričete sami sebe da bi ste ugodili Bogu. Merite svoj život time kako potpuno predajete svoju volju da činite volju Božju. Merite svoj

život koliko radosno se odričete sebe kad činite žrtve. Je li žrtva karakteristika vašeg načina života? Je li vaše predanje volji Božjoj uobičajena stvar? Je li stavljanje Božjih interesa ispred vaših vlastitih i Božje volje umesto vaše vlastite neprestano vaš izbor, tako da je čitav vaš život živa žrtva Bogu? To je merilo vašega života koji je dragocen u očima Božjim.

Merite svoj život ne onim koliko ste dobili, već onim koliko ste dali. Merite svoj život prema tome koliko žrtvujete stavljajući carstvo Hristovo na prvo mesto (Mt. 6:3). Merite svoj život radošću kojom se odričete sami sebe za Isusa. Merite svoj život dragovoljnim žrtvama. ◀

PRAVA POBOŽNOST

Charles G. Finney

"Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite." (1. Kor. 10:31)

"I sve šta god činite rečju ili delom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleći Boga i Oca kroza Nj... i sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima." (Kol. 3:17,23)

"Jer ni jedan od nas ne živi sebi, i ni jedan ne umire sebi. Jer ako živimo, Gospodu živimo; a ako umiremo, Gospodu umiremo. Ako, dakle, živimo, ako umiremo, Gospodnji smo." (Rim. 14:7-8)

Ovi stihovi iz Svetog pisma otkrivaju nam pravu suštinu pobožnosti prema Bogu. U razmatranju ove teme želim da prikazem:

- I. Šta nije pobožnost Bogu.
- II. Šta jeste prava pobožnost Bogu.
- III. Da je pobožnost, i ništa manje od pobožnosti, istinsko hrišćanstvo.
- IV. Nekoliko učestalih grešaka koje se prave oko ove teme.

I. Šta nije pobožnost Bogu?

1. Pobožnost se ne sastoji od čitanja Biblije, niti od molitve, niti od prisustvovanja crkvenim

sastancima. Sve ove radnje mogu sačinjavati određene aspekte pobožnosti, ali se one ne mogu smatrati za samu pobožnost Bogu.

2. Pobožnost se ne sastoji od privatnog ili javnog predanja naših života Bogu. Naše predanje se može posmatrati samo kao poseban čin - naš zavet ili obećanje na pobožnost, ali ne i kao sama pobožnost.

3. Pobožnost se ne sastoji od pojedinačnih dela ili "duhovnih vežbi" bilo koje vrste. Iako to mogu biti pobožna dela, odnosno, "dela pobožnosti", no ni dela ni vežbe u sebi ne sačinjavaju pobožnost.

II. Šta jeste prava pobožnost Bogu?

Pobožnost je ono stanje srca u kojem je sve - ceo naš život, postojanje i sve što posedujemo - neprekidna žrtva Bogu. Prava pobožnost mora biti najviša posvećenost volje, koja dominira nad svime; šta jesmo i sve šta imamo - na svo naše vreme, mesta, poslove koje radimo, misli, reči i osećanja.

Napraviću jednu kratku ilustraciju, u vezi s tim.

Svi mi imamo određene ideje o tome kakav bi trebalo da je jedan pastor (sveštenik). Najverovatnije veruješ kako pastor u propovedanju Evanđelja mora na umu imati samo **jedan cilj** - a to je služba Bogu u spasenju (i kasnije u posvećenju) grešnika. S obzirom da on ispoveda da je Božji sluga, smatraš da on mora proučavati, propovedati, i obavljati dužnosti sveštenika, ne za sebe, ne za svoju platu, ne zarad povećanja svoje popularnosti, **već isključivo da bi proslavljao Boga**. Dakle, ti ako ne vidiš kod njega te kvalitete ili karakteristike, onda zaključuješ da njegova služba ne može biti Bogu prihvatljiva, jer to onda nije njegova žrtva za Boga, njegova pobožnost Bogu - već pobožnost njemu samom.

Dakle, pobožnost kod pastora je **stanje duha** u kojem svoje pastorske dužnosti obavlja na slavu Bogu, i gde je njegov **celi život** neprekidna žrtva Bogu.

Opet, veruješ kako bi sveštenik trebalo da je predan Bogu i u svemu drugom kao što je u molitvi ili propovedanju. On ne samo da **mora**, već on je jednako predan Bogu kako dok stoji za oltarom, tako i kad i nije za oltarom. Ako je

tokom sedmice bio uglavnom pod uticajem ovozemaljskih misli, onda će te iste misli zasigurno ovladati njegovo srce i u nedelju. Ako su mu želje tokom sedmice usmerene na zadovoljenje njegovih vlastitih interesa, nastojanja da promoviše samog sebe, budi siguran da će te iste želje biti u njemu i u nedelju.

Ako sve to vidiš, misliš kako je sveštenikova pobožnost ništa drugo do spoljašnja farsa - da on propoveda, moli, posećuje i obavlja svoje dužnosti uglavnom radi izdržavanja svoje porodice ili da bi bio čašćen i skrenuo pažnju na sebe. Da je on licemeran čovek i da bi trebalo da se kaje i obrati Bogu ili da radi nešto drugo.

Ako su tvoja razmišljanja po ovom pitanju slična, ona su nesumnjivo ispravna. Dakle, ti tu, gde nemaš ličnog interesa, formiraš ispravan sud i donosiš dobre odluke u vezi s karakterom i sudbinom takvog čoveka. Ali upamti, **ni tvoja lična pobožnost Bogu ne sme biti ispod standarda, prema kom prosuđuješ drugog!** Imaj na umu da nikakva posebna dela, gorljivost, kuljanje emocija, odluke za promene, ili obećanja neke buduće poslušnosti Bogu, ne čine pravu pobožnost.

Pobožnost je stanje volje, u kojem je naš um, naše srce "utopljeno" u Bogu kao predmetu njegove uzvišene ljubavi - u kojoj mi ne samo živimo i krećemo se **u Bogu**, već i **za Boga**. Drugim rečima, pobožnost je ono stanje srca, kada je sva pažnja preusmerena sa sebe i traženja sebe, ka Bogu - naše misli, namere, želje, privrženosti i emocije zavise i posvećene su **Njemu**.

III. Pobožnost, i ništa manje od pobožnosti, jeste istinsko hrišćanstvo

Pobožnost i istinska religija su identični.

1. Nemoguće je da ne budemo posvećeni predmetu naše uzvišene ljubavi. Ako Boga volimo uzvišenom ljubavlju, On će onda biti razlog našeg življenja. Ako neko voli Boga uzvišenom ljubavlju, biće svestan da živi za Boga, **kao što je svestan da uopšte živi!**

2. Sve manje od ovoga Bogu ne može biti prihvatljivo. Ako pobožnost nije navika, ili stanje srca, ako celo biće nije žrtva Bogu, onda On sigurno ima konkurenta u našim srcima. I **On to neće trpeti**. Pokušaj, da Ga udobrovolji

izolovanim delima pobožnosti (kada to i nije navika ili stanje našeg srca) - je daleko odvratnije nego kad žena pokušava udobrovoljiti svoga muža sa povremenim osmehom, dok u isto vreme samo živi kako bi zadovoljila i pridobila nekog drugog muškarca.

3. Napuštanje tog stanja je **otpadništvo srca**. Kakvo god bilo spoljašnje ponašanje čoveka, onog trenutka kada napusti istinsku pobožnost Bogu - od uzvišene posvećenosti celog svog bića Bogu - on se, u svom srcu, odrekao hrišćanstva. On više nije u službi Gospodnjoj, već služi predmetu ka kom mu je srce okrenuto. A taj predmet, je postao i predmet njegove pobožnosti **to je sada njegov bog**.

V. Niz učestalih pogrešaka koje se prave oko ove teme

1. Mnogi misle da postoji stvarna razlika između onih "pobožnih" i onih drugih (svetskih) obaveza - kao da čovek može "obavljati neke svoje obaveze" a da to ne bude pobožnost Bogu. Obaveze pobožnosti, generalno govoreći, treba da su molitva i čitanje Svetog pisma, zajedno sa pevanjem i molitvom u zajedništvu Božjeg doma. Ljudi nedeljom sebe zamišljaju da su pobožni, dok tokom sedmice (osim kod onih nekoliko dela koje zovu "pobožnost") služe sami sebi i uzvišeno su posvećeni svojim vlastitim interesima.

Sve te ideje se pojavljuju kao rezultat potpunog nedostatka istinske pobožnosti, a pojedinci, koje takvi pogledi zabavljaju, još uvek ne razumeju šta je istinsko hrišćanstvo. **Ništa nije "obaveza" ako se obavlja za Boga**. Čovek koji je ispravno i u potpunosti pobožan, pobožan je u istoj meri svom dnevnom poslu kao što je i u nedelju. Dakle, on obavlja ovozemaljske poslove u istom duhu, kao i kad moli, čita svoju Bibliju, ili prisustvuje službi Božjoj u nedelju. Ako nije tako, onda on nije istinski pobožan.

2. No, zaista postoje ljudi koji stvarno žive za Boga i koji su očigledno u stanju pobožnosti srca, a koji izgleda ne shvataju da je Bogu **svako delo** koje je posvećeno Njemu prihvatljivo kao i molitva ili slavljenje. Ako ih nužne obaveze sprečavaju da provode dovoljno vremena u molitvi ili prisustvovanju sastancima, Sotona onda iskorištava njihovo neznanje i stavlja ih u ropstvo - zakona ili pravila. On ih pokušava ubediti u to kako zanemaruju svoje

"propisane" obaveze prema Bogu baveći se drugim stvarima.

I sada bi ti, koji si odan Bogu, trebalo da razumeš da ako te njegovo providenje zatvori u kuću kako bi negovao bolesne, ili ako te spreči da se pridržavaš svojih uobičajenih sati lične molitve, ti nećeš pasti u ropstvo ili osudu zbog toga - ako si svestan da i ove druge obaveze obavljaš za Gospoda - kao Isusu samom.

3. Drugi misle da pobožnost može biti iskrena, ali da ona obuhvata samo neke određene obaveze. Na primer, čovek može iskreno moliti i sa pravim motivima, a da još uvek bude svetovan i sebičan. Čak i malo iskrenog razmišljanja o ovome, lako će nas uveriti da ovo jednostavno nije nemoguće. **Međutim, nema iskrenije pobožnosti Bogu do u poništenju svoje vlastite sebičnosti**. Pobožnost i sebičnost su u večnoj suprotnosti, ili imaš jedno ili imaš drugo.

4. Mnogi brkaju religiju emocija sa religijom volje. Možeš to videti u njihovim životima - plaču i izgledaju kao da su se smekšali i slomili. Obećaju da će se promeniti i posvetiti se potpuno Bogu. No, pokušaš li s njima imati posla, već sutradan, videćeš kako su izuzetno sebični - i uopšte nisu posvećeni Bogu, već i u svojim vlastitim interesima - ono što su juče rekli, već sutra ne važi. Oni su spremni iskoristiti bilo koga, čak i svoju braću u Hristu za svoju ličnu korist. Tako da je više nego očigledno da je njihovo omekšanje i lomljenje nije bilo ništa više od izliva emocija - a ne početak voljnog predanja i posvećenosti Bogu.

Par korisnih napomena

1. Pravi duh pobožnosti pretvoriće sve dugotranje brige i sve opterećujuće muke u duboko i konstantno zajedništvo s Bogom. Što su naše svakodnevne obaveze veće i neodložnije - ako ih obavljamo kao za Boga - to će naše zajedništvo s Bogom biti stalno. **Jer šta god se uradi u duhu pobožnosti predstavlja zajedništvo s Bogom**.

2. Oni koji ne održavaju zajedništva s Bogom u svojim dnevnim poslovima nisu hrišćani. Ako ne održavaš svesno zajedništva s Bogom u svom uobičajenom poslu, to je zato što svoj posao ne radiš u duhu pobožnosti i to je onda greh, jer **"a šta god nije po veri greh je."** (Rim. 14:23)

3. Oni koji ne mogu obavljati najobičniji posao u životu, jer misle da će ih to odvojiti od Boga, sigurno nisu u stanju pobožnosti.

4. Sva religijska nastojanja koja se ne čine u duhu pobožnosti jesu nezakonita pred Bogom. Ako osećaš nedoslednost u obavljanju određenog posla kao čina pobožnosti, **to je onda nezakonit posao - a ti sam sebi sudija.**

5. Ako nešto samo po sebi nije ni ispravno ni pogrešno, ono može postati ili ispravno ili pogrešno, zavisno od toga da li se to obavlja u duhu pobožnosti. Dakle...

6. Sebičan čovek će osuditi Božjeg čoveka, jer radi nešto što bi se smatralo grešnim da je on to radio, zato što su motivi njegovog srca u celosti pogrešni, jer sebičan čovek pretpostavlja da su motivi ove druge osobe, takođe, pogrešni.

S druge strane, pobožna osoba može pokloniti poverenje sebičnoj osobi kad nije vreme za to, uzimajući zdravo za gotovo frazu "ako je delo ispravno i motiv je ispravan".

7. Jedino stanje prave pobožnosti pruža duševni mir. Nijedno drugo stanje duha nije prihvatljivo. Ni u jednom drugom stanju snage duha se neće uskladiti. U bilo kom drugom stanju osim onog posvećenosti Bogu, postojaće unutrašnja pobuna i sukob unutar samog duha. Savest ukorava srce zbog sebičnosti. Otuda dakle, *"Nema mira bezbožnicima, veli Gospod."* (Isa. 48:22)

8. Onaj *"ko se Tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u Tebe uzda"*, (Isa. 26:3) i u stanju je neprekidne pobožnosti. Nemoguće je da ta osoba nema mir, **jer prava pobožnost podrazumeva i uključuje mir.**

I sada dragi brate ili sestro, imaš li duh pobožnosti? Nemoj mi odgovoriti, "Nadam se", jer te ništa osim tvoje svesne savesti ne bi smelo zadovoljiti. Ako si posvećen Bogu, **ti to onda i znaš**, a ako nisi svestan svoje posvećenosti Bogu, to je zato što ti nisi ispravno pobožan.

"Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek poseje ono će i požnjeti. Jer koji seje u telo svoje, od tela će požnjeti pogibao; a koji seje u duh, od duha će požnjeti život večni." (Gal. 6:7-8) ◀

Čarls Fini (1792 - 1875) prvi put je objavio ovaj članak u časopisu "Oberlin Evangelist" 1839-e godine pod naslovom "Pobožnost". Članak je bez promena bio ponovo štampan u knjizi "Obećanje duha", takođe, autora Čarlsa Finija. Ovo je parafrazirana verzija tog teksta. Preveo: Ante Miliša.

BOGOSLUŽENJE U PRVOJ CRKVI

L. Gardner

Sloboda u bogoslužnju ne sme postati sloboda od bogoslužnja. Niko nije ni dobar ni moralan ko ne štuje Boga. Mojsije upozorava Izraelce da mogu upasti u opasnost da zbog obilja blagoslova zaborave na Boga (5. Moj. 8) Greh neznabožaca je bilo zapostavljanje štovanja Boga: "I kao što ne marahu da poznadu Boga, zato ih Bog predade u pokvaren um da čine šta ne valja..." (Rim. 1,28 RDK)

Da li je štovanje Boga uvek dobro ili ispravno? Kako mogu znati da zaista štujem Boga? Šta je bogosluženje?

Prisustvovati nekom bogoslužnju još ne znači da služim Bogu, da ga zaista i štujem. Mnogi ceo život učestvuju u bogoslužnju a da nikad nisu shvatili njegovu pravu suštinu. Mnogi sastanci u crkvi su opterećeni jednoličnošću, prazninom i dosadom. Istinsko bogosluženje odiše svežinom i životom. Nama je danas više nego potrebno da uskladimo naša sadašnja bogoslužnja sa bogoslužnjem koje je vršeno u Prvoj hrišćanskoj crkvi - da se vratimo njegovoj prvoj ideji.

Mesto bogoslužnja

Posle Hristovog vaznesenja učenici su bili u hramu (Lk. 24,53). Hrišćanska se crkva počela okupljati u jednom od tremova hrama u Jerusalimu (Dela 2,46). Takođe, apostoli su počeli naučavati i u hramu (Dela 4,1; 5,25). Pavle ne krije da za Dan Pedesetnice želi da ode u hram (Dela 20,16), da učestvuje u obredu očišćenja (Dela 21,26).

Iako su Prvi hrišćani štovali Boga i u hramu, hram nije bio jedino mesto njihovog okupljanja, niti su zavisili od hrama. Mučenik Stefan objašnjava da "najviši ne živi u rukotvorenim

crkvama", i to je stav Prve hrišćanske crkve (Dela 7,48). Isto, potvrđuje Pavle i Atinjanima: "Bog koji je stvorio svet i sve što je u njemu, On budući Gospodar neba i zemlje, ne živi u rukotvorenim crkvama..." (Dela 17,24). Crkva u celini, kao i svaki pojedini vernik su hram Božji (1. Kor. 3,16; 6,19).

U vreme Prve hrišćanske crkve i jevrejske sinagoge su se koristile kao mesta hrišćanskih bogosluženja: Stefan propoveda u sinagogi (Dela 6,8-10). To radi i Pavle (Dela 13,5) i Apolos (Dela 18,26). Mnogi su se Pavlovi slušaoci obratili u sinagogi. Zbog toga hrišćansko propovedanje u sinagogama nije uvek bilo rado prihvaćeno. Dalje, treba imati u vidu da je jevrejsko bogoslužjenje u sinagogama uticalo na razvoj liturgije tradicionalnog hrišćanskog bogosluženja.

Jerusalimska se crkva okupljala u hramu i po kućama (Dela 4,23; 12,12; 2,46-47). Ovo saznajemo iz Poslanice Rimljanima 16,5; 1. Korinćanima 16,19; Kološanima 4,15 i Filimonu 2. U Pavlovo vreme nije bilo crkvenih građevina, to svakako ne znači da je gradnja crkvi bila zabranjena, već pre nije bila uopšte potrebna.

Dan za bogoslužjenje

Jerusalimska se crkva svakodnevno sastajala na bogoslužjenje (Dela 2,46-47). Prema Delima 20,7 Crkva se u Troji sastajala svakog prvog dana u sedmici. F. F. Brus tvrdi da je ovo prvi nesumnjivi dokaz prakse koju i sada ima hrišćanska crkva sastajući se na bogoslužjenje nedeljom.

Sastajanje "Prvog dana u nedelji" se spominje i u 1. Poslanici Korinćanima 16,1 i u ranoj hrišćanskoj književnosti, Didahe i u Varnavinoj poslanici spominju se bogoslužjenja u prvi dan nedelje. Justin Mučenik, polovinom drugog veka spominje prvi dan u nedelji kao uobičajeni dan kad se hrišćanska crkva sastajala na bogoslužjenje, jer je to bio dan kad je Gospod uskrsnuo. Dalje, apostol Pavle upozorava na opasnost zakonskog praznovanja određenog dana: "Da vas dakle niko ne osuđuje za jelo ili za piće, ili za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote. Koje je sve bilo sen od onog što htjede da dođe, i telo je Hristovo." (Kol. 2,16-17 RDK)

Razlozi za bogoslužjenje

Osnova bogosluženja je proslavljanje i štovanje Boga: "Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite!" (1. Kor. 10,31 RDK)

Postoji više razloga za bogoslužjenje datih u novozavetnim opisima. Luka kaže da su se hrišćani sastajali da lome hleb (Dela 20,7). Lomljenje hleba, kasnije Gospodnja večera, imala je značajno mesto u ranom hrišćanskom bogoslužjenju, ali ono nije bilo jedini razlog za okupljanje. Gospodnja se večera ne sme prenaglašavati na štetu ostalih vidova bogosluženja.

Proročko naučavanje u apostolskoj je crkvi služilo za izgradnju, podsticanje i upravljanje (1. Kor. 14,3; 14,5.12.26.31). Pavle prekora one koji sebično koriste bogoslužjenje da naglase svoje ja - sebe. Prigovara hrišćanima u Korintu što su stvorili zabunu oko Gospodnje večere.

Pisac Poslanice Jevrejima poziva na vernost i daje još jedan razlog za okupljanje na bogoslužjenja: "... i pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela, da ne ostavljamo svoje skupštine, kao što neki imaju običaj, nego da bodrimo jedan drugoga utoliko pre ukoliko vidite da se približava sudni dan." (Jev. 10,24-25 EČ).

Redosled u bogoslužjenju

Nema određenog reda bogosluženja u Novom zavetu. Opis iz Dela 2,42 ne može poslužiti kao obrazac za bogoslužjenje. Ne može se sa sigurnošću tvrditi ni o "programu", liturgiji, ni o tačnom redosledu. Jesu li se prvo molili, pa pevali i čitali Sveta pisma ili obratno, ovo nije moguće tvrditi sa sigurnošću. Bog nam je dao vrednosti bogosluženja i ostavio slobodu da sami odredimo redosled. I iz Pavlovog opisa bogosluženja u crkvi u Korintu može se zaključiti da je i tamo postojala sloboda u oblikovanju bogosluženja. U svakoj crkvi treba poštovati dobru tradiciju. Previše novosti zamara, ali zamara i previše starog, istog i naviknutog sadržaja. U oblikovanju treba da odluči razboritost i duhovna mudrost, a Biblijska mesta koja upućuju na to su sledeća:

1. Neka sve bude tako da bude na izgradnju. (1. Kor. 14,26)
2. Da sve bude pristojno i uredno. (1. Kor.

14,40)

3. Sve što se čini, neka bude u ljubavi učinjeno. (1. Kor. 16,40)

4. Šta god želite reći i učiniti, neka sve bude u ime Gospoda Isusa, da se po Njemu zahvaljuje Bogu, Ocu!" (Kol. 2,17)

Pavle je osudio najezdu neznabožačkih običaja i nered u crkvi za vreme bogoslužjenja (1. Kor. 10,14-21; 11,27-34; 14,140; 2. Tim. 4,1-7). Krive nauke, raskalašno ponašanje, neskromno odevanje, sumnjiva tumačenja Pisma ili njegovih poslanica, glupe primedbe i ludorije nemaju mesta u bogoslužjenju.

Sadržaj bogoslužjenja

Bogoslužjenje Prve hrišćanske crkve imalo je nekoliko sastavnih delova.

a. Čitanje Svetih pisama. Na bogoslužjenju su se čitala i proučavala Sveta pisma Staroga zaveta. Piše za Jevreje u Vereji: "Ovi pak behu plemenitiji od onih što žive u Solunu; oni primiše reč sa svim srcem, i svaki dan istraživahu po pismu je li to tako". (Dela 17,11) Na bogoslužjenjima su se čitale i apostolske poslanice: "I kad se ova poslanica pročitava kod vas, učinite da se pročitava i u laodikijskoj crkvi, i onu što je pisana u Laodikiju da i vi pročitate" (Kol. 4,16). Slično, ili mnogo snažnije u 1. Sol. 5,27: "Zaklinjem vas Gospodom da pročitate ovu poslanicu pred svom braćom svetom". I uputstvo Timotiju kaže isto: "Dokle dođem pazi na čitanje, utešavanje i učenje!" (1. Tim. 4,13). Odavde izvlačimo zaključak: Treba više čitati sveta pisma u crkvi pred celom zajednicom. U čitanju mogu učestvovati mnogi članovi i za većinu od njih to će biti jedino čitanje tokom te sedmice.

b. Propovedanje i naučavanje. U Novom je zavetu mnogo više propovedanja da se pridobiju za Hrista neobraćeni, nego naučavanja i obrazovanja obraćenih. Ipak, nema sumnje da je u Prvoj hrišćanskoj crkvi naučavanje imalo značajno mesto. Pavle upozorava Timotija na dužnost naučavanja: "Dokle dođem pazi na... učenje" (1. Tim. 4,13). Slično i u 2. Tim. 3, 15-17 i 4,14. Objašnjavanje i primena pročitane Božje reči bio je jedan od ključnih vidova bogoslužjenja u Prvoj hrišćanskoj crkvi. Trebalo je da hrišćani budu obavešteni o osnovnim biblijskim istinama i da budu postojani u njima. Kaže u Jevrejima 3,13: "Nego se utešavajte svaki dan, dokle se danas

govori, da koji od vas ne odrveni od prevare grehovne." Pavle šalje Timotija u Solun sa naročitim zadatkom: "I poslasmo Timotija, brata svog i slugu Božijeg, i pomagača svog u jevanđelju Hristovom, da vas utvrdi i uteši u veri vašoj." (1. Sol. 3,2) Sličan zadatak ima i Tit u Titu 2,15. Ljude čvrste u veri treba poučiti i omogućiti im da oni poučavaju druge: "I šta si čuo od mene pred mnogim svedocima, ono predaj vernim ljudima, koji će biti vredni i druge naučiti." (2. Tim. 2,2) Dakle, u naučavanju učestvuje više ljudi, ali oni pre toga moraju biti poučeni. Bili su to početci "teološkog obrazovanja" ljudi koji će služiti u crkvi i naučavati. U ovome treba slediti Apostolsku crkvu.

c. Molitve. U Delima se često pominju molitve u Prvoj hrišćanskoj crkvi (Dela 2,42; 4,23; 12,12). Iz tih se molitvi zaključuje da se Crkva zahvaljivala, veličala Boga, molila se, zauzimala za nekoga, blagosiljala. Posebno se to susreće u Pavlovim poslanicama u kojima on veliča Boga za hrišćane i njihove vrednosti i moli za još veći napredak (Fil. 4,6; Ef. 1,15-23; 3,14-21; 2. Kor. 13,14). Posle svake molitve zajednica bi glasno izgovarala: "Amin" (1. Kor. 14,16), tj. slagala bi se sa izrečenim.

d. Večera Gospodnja. Isus je ustanovio Večeru Gospodnju (euharistiju) poslednje večeri koju je proveo sa svojim učenicima. Matejev izveštaj kaže: "I kad jeđahu, uze Isus hleb i blagoslovivši prelomi ga, i davaše učenicima, i reče: Uzmite, jedite; ovo je telo moje. I uze čašu i daviši hvalu dade im govoreći: Pijte iz nje svi; Jer je ovo krv moja novog zaveta koja će se proliti za mnoge radi otpuštenja greha" (Mt. 26:26-28 RDK). I Marko i Luka izveštavaju na sličan način dodajući Isusov nalog da se to radi sve dok on ne dođe (Mk. 16,22; Lk. 12,19). Večera Gospodnja se još zove "Lomljenje hleba", "Zajednica", "Čaša blagoslova", "Gospodnja večera". Na temelju Dela 2,42; 20,7; 1. Kor. 10, 16-22; 11,23-32, Večera Gospodnja je imala značajno mesto u bogoslužjenju Prve hrišćanske crkve. I Biblijski izveštaji i izveštaji iz pisanja crkvenih otaca potvrđuju činjenicu da su Večeru Gospodnju imali barem jednom u sedmici.

Učestvovanje u Večeri Gospodnjoj je sećanje na Hristovu smrt i uskrsnuće, učestvovanje u Hristovom telu i krvi, osvežavanje zajedništva sa Bogom i zajedništva braće i sestara.

e. Pevanje. Isus i njegovi učenici pevali su na

Poslednjoj večeri pre odlaska u Getsimanski vrt (Mt. 26,30). Novozavetni pisci ne govore mnogo o pevanju na bogoslužjenjima, ali se svejedno da nazreti da se na bogoslužjenjima mnogo pevalo. Pevalo se i zajedno, i privatno. Na primer, govori se o Pavlu i Sili da su pevali u zatvoru u Filipi (Dela 16,25).

Pavle upućuje hrišćane da pevaju "duhom" i "umom" (1. Kor. 14,15). To znači da pevanje nije ponavljanje reči ili slogova u nedogled, niti se tiče nekog strogog reda, nego hrišćani pevaju pribrano i svesno, na podsticaj Duha Svetoga. Pesa je uključivala razum i osećanja pevača. To se posebno da zaključiti iz Efescima 5,18-19: "I ne opijajte se vinom u kome je kurvarstvo, nego se još ispunjavajte duhom, govoreći među sobom u psalmima i pojanju i pesmama duhovnim, pevajući i pripevajući u srcima svojim Gospodu!" Slično i u Kološanima 3,16: "... učeći i savetujući sami sebe sa psalmima i pojanjem i pesmama duhovnim, u blagodat pevajući u srcima svojim Gospodu." Neki u Filipljanima 2,6-11 i 1. Tim. 3,16 vide prve hrišćanske pesme, što nam govori i o sadržini pevanja. I u Otkrivenju neki su odeljci kao pesme, pa se o sadržini hrišćanskih pesama saznaje još više. Ta mesta su: 5,9.10.12.13.17; 11,17; 18,2-10; 19,1-2 6-8.

f. Dobrovoljni prilozi. Na bogoslužjenjima su se prikupljali doprinosi u korist osiromašenih i unesrećenih i za druge potrebe (Dela 4,32-37; 11,27-30; Rim. 15,26; 1. Kor. 16,1; 2. Kor. 9,6.7. 10-13). Pavle naglašava zapovest: "Tako je i Gospod naredio propovednicima evanđelja da od evanđelja žive" (1. Kor. 9,14 EČ). Prema Filipljanima 4,10 i 18, neke su crkve svojim novčanim doprinosima podupirali one koji su javljali Radosnu vest. U svakom slučaju, davanje novčanih doprinosa u okviru bogoslužjenja bila je i jeste stvar ljubavi prema Božjem delu i vid učešća u bogoslužjenju.

Zaključak

Navedeni vidovi bogoslužjenja nisu postavljeni kao neki zakon, ali se prihvataju kao valjan i oprobani vid bogoslužjenja. Kada hrišćani učestvuju u njemu pokrenuti ljubavlju prema Hristu i prema braći i sestrama, na pravom su putu da budu i ostanu Hristova crkva. Učestvovanje na bogoslužjenjima u vremenskim razmacima za koje se zajednica dogovori i u oblicima za koje se odluči, postaju način života članova te zajednice.

Svi ljudi treba da štiju Boga i da mu služe. To je njihova odgovornost prema Bogu. Hrišćani se na početku svog života odlučuju i obavezuju da će živeti u potčinjenosti svom Gospodu, što uključuje i redovito učestvovanje u bogoslužjenjima. Ovo učešće se ne uzima kao dužnost, obaveza potčinjenih, **nego kao prednost spašenih**. Kad štuju Boga i služimo mu "u duhu i istini" slobodno izražavamo svoju ljubav, pouzdanje i štovanje Bogu Ocu i Isusu Hristu, svom Gospodu. Kad pojedinac raste i sazreva u Hristu, rašće i sazrevaće i njegov odnos prema bogoštovlju. Istinsko bogoštovlje će hraniti i produbljivati njegovu ljubav prema Bogu.

"Onome što sedi na prestolu, i Jagnjetu blagoslov i čast i slava i država va vek veka." (Otk. 5,13 RDK) ◀

Prema: Iskre 1/87.

NOVOZAVETNI ĐAKON

Aleksandar Strauč

1. poglavlje

PRIORITETI PASTIRA: Reč i molitva

"A u te dane, kada je učenika sve više bivalo Jelinisti [Grci] podigoše viku na Jevreje domoroce, zato što su njihove udovice bile zapostavljene prilikom svakodnevnog deljenja pomoći. Tada Dvanaestorica sazvaše sve učenike i rekoše: ne priliči da mi zapostavimo reč Božju i da služimo oko trpeza. Stoga gledajte, braćo, da nađete sedam osvedočenih ljudi iz svoje sredine, pune Duha i mudrosti, kojima ćemo poveriti ovu dužnost; mi ćemo se i dalje posvetiti molitvi i propovedničkoj službi. I svide se ova reč svemu narodu, pa izabraše Stefana, čoveka puna vere i Duha Svetoga, zatim Filipa, Prohora, Nikanora, Timona, Parmena i Nikolu proselita iz Antiohije. Njih postaviše pred apostole, koji se pomoliše Bogu i položiliše ruke na njih." (Dela 6,1-6)

U pogledu crkvenih vođa, Dela apostolska 6. poglavlje su jedan od najznačajnijih odeljaka u Novom zavetu i treba da se svrstaju paralelno s

Pavlovom porukom Efeskim starešinama (Dela 20,17-38) u pogledu značaja crkvenih vođa. Crkveni pastiri treba da pročitaju Dela 6 svakih šest meseci, jer su puna istine i snažna su pouka o crkvenim vođama i duhovnim prioritetima. Tu se naglašava da centralno mesto zauzima Reč Božija i staranje za siromašne. Ovo poglavlje sadrži razlog sukoba i rešenje problema, karakter vođa, finansije, molitve, evangelizaciju, ljubav, poniznost i zajedništvo. Ovaj odeljak se takođe direktno odnosi na đakone.

U cilju razumevanja uloge novozavetnih đakona, moramo na prvom mestu da razumemo ulogu pastira u crkvi. U oba slučaja gde se reč đakon pojavljuje, ona se pojavljuje u tesnoj vezi s pastirima crkve (vidi Filipljanima 1,1; 1. Timoteju 3,8-13). U Delima 6, gde se zapravo ne pojavljuje reč đakon, objašnjena nam je služba đakona i razlog zbog kojeg je uspostavljena. Ova služba je uspostavljena iz dva razloga: da oslobodi pastire kako bi svoje vreme i pažnju mogli prevashodno da posvete Reči i molitvi, i da zvanično obezbede određenu pomoć za potrebe vernika koji se nalaze u potrebi.

Sami apostoli su se snažno zalagali da se pastiri oslobode mnogih dužnosti vezanih za svakodnevne potrebe zajednice (Dela 6,2.4). U Delima 6,2 apostoli kažu: "Ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju i da služimo oko trpeza". Zatim u Delima 6,4 oni nastavljaju: "Mi ćemo se i dalje posvetiti molitvi i propovedničkoj službi".

Pogledajmo pažljivo ove važne odeljke Pisma koji se odnose na temu našeg proučavanja. U ovom poglavlju, videćemo koji su prioriteti pastira kako bismo razumeli ulogu novozavetnih đakona.

U sledećem poglavlju, proučićemo zadatak koji je dat Sedmorici čiji je izbor označio početak đakonske službe. Ovo poglavlje završićemo odbranom Dela 6 kao početkom đakonske službe u Novom zavetu.

SUKOB OKO SIROMAŠNIH

"A u te dane, kada je učenika sve više bivalo Jelinisti [Grci] podigoše viku na Jevreje domoroce, zato što su njihove udovice bile zapostavljene prilikom svakodnevnog deljenja pomoći." (Dela 6,1)

Apostoli su uspostavili prvo zvanično telo koje je vodilo hrišćansku zajednicu. Dvanaestorica, kako ih evanđelista Luka naziva, bili su crkveno telo koje je nadgledalo i vodilo Crkvu.

Oni su bili odgovorni ne samo za poučavanje i nadgledanje pastirske službe u zajednicama, već i za prikupljanje i raspodelu crkvene pomoći (Dela 4,325,11). Ova odgovornost im je ubrzo postala teško breme.

Crkva u Jerusalimu je brzo rasla. Naravno, ovaj rast je bio dobar. Duh Božiji je močno delovao u Jerusalimu i mnogi ljudi su prešli u hrišćanstvo. Crkva nije rasla samo brojčano već i u socijalnim potrebama. Veliki broj jelinističkih Jevreja je počeo da se pridružuje sledbenicima Isusa iz Nazareta. Jelinistički Jevreji su bili Jevreji čiji je maternji jezik bio grčki, i koji su se preselili u Jerusalim iz drugih zemalja. Oni su često nailazili na kulturološke i ideološke barijere kod palestinskih Jevreja koji su govorili aramejskim jezikom. Zbog ovih razlika, jelinistički Jevreji su prirodno oformili odvojenu socijalnu grupu. Ovo je kod konzervativnih "Jevreja starosedelaca", onih koji su od rođenja govorili aramejskim stvorilo određeno podozrenje.

Uprkos širokogrudom hrišćanskom stavu prema pomaganju onih koji su u potrebi, pojavio se problem između ove dve grupe vernika - Jelinista i Jevreja "starosedelaca". Kada se delila pomoć, jelinističke udovice su bile stavljene u zapečak. Jevrejski hrišćani, koji su bili dominantnija grupa, kontrolisali su podelu pomoći tako da su se jelinistički vernici bunili protiv njih.

Ovde je prvi test bratske ljubavi u zajednici. Mogu li hrišćani da prevaziđu svoje kulturološke i ostale razlike? Da li hrišćanska ljubav može da nadvlada vekovne kulturološke i socijalne predrasude, ili će ponos i strah prouzrokovati podvojenost, kao što se obično dešava? Da li će Božiji Sveti Duh biti nadvladan njihovim sukobom? Kakvo će biti njihovo hrišćansko svedočanstvo? Nešto se moralo učiniti da ne bi došlo do podele crkve.

APOSTOLI PREDUZIMAJU AKCIJU

"Tada Dvanaestorica sazvaše sve učenike i rekoše: ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju i da služimo oko trpeza. Stoga gledajte, braćo, da nađete sedam

osvedočenih ljudi iz svoje sredine, pune Duha i mudrosti, kojima ćemo poveriti ovu dužnost; mi ćemo se i dalje posvetiti molitvi i propovedničkoj službi." (Dela 6,2-4)

Dobar vođa mora uvek da pokaže sposobnost da se znalački suprotstavi problematičnim pitanjima i bude autoritativan. U stvari, problemi koji dovode do sukoba su najveći deo odgovornosti koji imaju vođe. Zaplašene vođe, koji odbijaju da se suprotstave nastalim problemima, su u prošlosti demoralisali mnoge crkve i organizacije. Bežanje od problema samo stvara još veće probleme. U ovoj situaciji, u kojoj se našla crkva u Jerusalimu, apostoli su upotreбили svoj autoritet i znanje. Njihovo delovanje je sprečilo potencijalne nevolje i stvorilo bolje okruženje za delovanje.

Okupivši zajednicu, apostoli su prvo izrazili svoje nezadovoljstvo situacijom. Oni počinju rečima: "Ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju i da služimo oko trpeza." Ovo ne znači da apostoli nisu želeli da vode brigu o udovicama, niti da su želeli da kažu kako su oni isuviše važni da bi se time bavili. Ne, to zaista nije bila njihova namera! Gospod Isus ih je naučio da budu puni milosrđa i da imaju razumevanje. Tokom tri godine, svakodnevno su posmatrali Isusov život i gledali kako pokazuje Svoje razumevanje za one koji su bili u potrebi. Od prvog dana nakon Duhova (Pentekosta), apostoli su radosno opsluživali siromašne i bolesne (Dela 4,34-37; 5,16). Ali, briga o siromasima i bolesnima nije bio primarni zadatak koji im je Bog dao. Naprotiv, briga o ljudima u potrebi je mogla da ih udalji od njihove primarne dužnosti - od propovedanja Hristovog krsta.

Apostoli nisu imali nikakve sumnje u vezi njihovog poziva. Oni to naglašavaju rečima: "Ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju".

Apostoli po ovom pitanju imaju jak osećaj odgovornosti. Oni znaju da nije pravo da zapostave propovedanje Reči kako bi služili udovice. Iako je briga za udovice važna, apostoli su znali da ne smeju da dozvole da ih ova služba odvoji od propovedanja i poučavanja Reči živoga Boga. To bi bilo pogrešno.

Mi svi znamo da nam je za život potrebna hrana. To je razlog zašto trošimo toliko snage kako bismo obezbedili hranu za sebe. Ipak, najveći broj ljudi nije svestan da im je

neophodna i Reč Božija ukoliko žele da žive. U Starom zavetu, Mojsije je poručio Izraelu: "I mučio te je [Bog], i glađu te morio; ali te je opet hranio manom, za koju ti nisu znali ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih" (5. Mojsijeva 8,3). Naš Gospod je rekao: "Stičite ne propadljivo jelo, nego jelo koje ostaje za večni život, koje će vam Sin čovečiji dati; jer je njega potvrdio Bog Otac" (Jovan 6,27).

Istina je da ljudi ne mogu da žive bez Božije reči. Oni ne mogu da iskuse život kakav je Bog želeo za njih sve dok ne počnu da veruju u spasonosnu poruku Isusa Hrista. Izgubljenoj Adamovoj deci ništa ne može da bude važnije od Božije spasonosne poruke. Zbog toga je imperativ da pastiri Božjeg stada ne zapostavljaju Reč.

Štaviše, lokalna crkva ne može da sazri ili da se zaštiti od dušmana - lažnih učitelja - bez Njegove Reči, hleba Božijeg. Stoga bi za apostole bio neopisiv gubitak ako bi zapostavili propovedanje Božije Reči. Zapostavljanje propovedanja Reči Božije dovelo bi do uništenja crkve u Jerusalimu i svet ne bi mogao da čuje najznačajniju poruku koja im je bila namenjena.

Potreba da poučavaju Reč Božiju odnosi se na pastire svih vremena. Džon Oven (John Owen 1616-1683), vodeći puritanski komentator, prepoznao je značaj ovih principa: "Ista ta briga je još uvek zapovest za pastire i starešine crkava, sve dok njihova služba pomoći ne dođe u sukob s principima rada i dužnosti; *zato oni koji to ispravno shvataju mogu da uštede svoje vreme i snagu* (kurziv dodat) .

Pastiri crkava koje su otkupljene Hristovom krvlju moraju da budu sigurni, da kao i apostoli, s istim uverenjem kažu: "Ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju i da služimo oko trpeza".

USREDSREĐIVANJE NA PRAVE PRIORITETE

Posle njihovog izrazitog naglašavanja da nije pravo da zapostave poučavanje Reči Božije, apostoli su čitavoj crkvi naglasili šta je pretežno: "Mi ćemo se i dalje posvetiti molitvi i propovedničkoj službi" (Dela 6,4). Ričard Longenecker (Richard N. Longenecker) u

Ekspozitorskom biblijskom komentaru (The Expositor's Bible Commentary), kaže da reč "posvetiti" podrazumeva "postojan i svrsishodan, ispravan i pouzdan pravac akcije." Apostoli su bili na pravom putu: oni su postojano i svrsishodno predali sebe molitvi i propovedanju Reči.

Osvedočen sam da su Dela 6,4 jedan od najvažnijih stihova Novoga zaveta namenjenih crkvenim pastirima, tu se iskazuju osnovni prioriteti za sve crkvene pastire: molitva i propovedanje Reči. Crkvenim pastirima je veoma lako da skrenu na sporedan kolosek.

Previše stvari im oduzima vreme i snagu; uvek ima puno ljudi kojima je potreban savet, crkveni programi zahtevaju administraciju, treba prisustvovati sastancima... Zato pastiri nemaju puno vremena za molitvu, proučavanje Svetoga pisma i poučavanje Reči Božije. Jedan pastir neke male crkve mi je rekao da od ponedeljka do četvrtka obavlja administrativne dužnosti, što mu ostavlja samo petak i deo subote za pripremu poruke iz Reči Božije. Moj odgovor je bio da sam ga podstakao da čita Dela 6 i da promeni svoje prioritete.

Moramo da razumemo da su pravi prioriteti crkvenih vođa uvek pod udarom. Uvek će biti toliko toga što treba uraditi. 'Preopterećenost' uništava živote mnogih Božijih slugu i crkava. Robert i Julija Banks, vodeći australijski bračni par koji je uključen u kućni crkveni pokret pišu: "Kult posla i aktivnosti koji je toliko inficirao današnje hrišćane je najveća barijera da crkva postane ono što treba da bude." Veliki broj crkvenih pastira mora radikalno da insistira na rasporedu koji u prvi plan stavlja duhovne prioritete molitve i služenje iz Reči Božije. Đakoni crkava, takođe, treba da ustanove svoje prioritete, prvenstveno u svojim glavama. To je ono što su apostoli učinili u svojoj izjavi zajednici.

Molitva

Dela 6,1-4 se mogu još nazvati i pričom o uspehu, jer su apostoli pokazali lekciju koju ih je Isus naučio. Šta im je dalo pravo da s toliko samouverenosti poređaju svoje prioritete? Bili su sa Isusom. Oni su videli Njegov život i službu kao čoveka molitve i Reči (Marko 1,35-39). Poput svog Gospoda, i oni su bili ljudi molitve. Molitva je postala pretežniji deo njihove službe. Oni nisu gradili brodove za ribarsku industriju Galileje; oni su gradili Božije ljude. Bili

su uključeni u duhovnu borbu za duše muškaraca i žena. Stoga je molitva bila jedna od njihovih osnovnih dužnosti.

Pastiri Božijeg stada mora da razumeju da je molitva pastirski posao, i da zahteva vreme i snagu. Hadson Tejlor (Hudson Taylor) osnivač Kineske unutrašnje misije (China Inland Mission) je jednom primetio: "Ne budite toliko zaposleni Hristovim poslom (ili bilo čime drugim) da nemate više snage za molitvu. Prava molitva zahteva snagu". Vilijam Keri (William Carey), otac savremene misije i misionar u Indiji, poznat je po rečima: "Molitva je moj pravi posao! Popravka cipela je sporedan posao, koji mi samo pomaže da platim račune". Molitva je zaista glavni posao crkvenih pastira. Dobro je da pastiri uvek imaju na umu reči apostola Jakova: "Mnogo može delotvorna molitva pravednika" (Jakov 5,16b).

Mnogo se toga može reći o nužnoj ulozi koju molitva igra u pastirskoj službi, ali prostor nam to ne dozvoljava. Zbog toga ću završiti žestokim izazovom i savetom Pola E. Bilhajmera (Paul E. Billheimer) u njegovoj nadahnutoj knjizi *Određeni za tron* (Destined for the Throne):

"Crkva bez pametnog, dobro organizovanog i sistematskog molitvenog programa jednostavno radi poput religijskog guseničara... Bilo koji crkveni program, bez obzira koliko je impresivan, ukoliko nije potpomognut adekvatnim molitvenim programom, malo je više od crkvenog guseničara, koji čini malo ili čak ništa da uništi sotonino carstvo..."

"Da li neko misli da se duše mogu izbaviti iz sotoninih kandži ljudskim razmišljanjima, hipnotičkom silom ljudske snage, šarmom ljudskog magnetizma, elokvencijom, artikulacijom ili tehnikom magije Medison Avenije? Sve ove darove Bog može da koristi, ali oni definitivno nemaju sile da sami izbave nijednu jedinu dušu iz carstva greha."

Reč

Pored molitve, prioritet pastira je i propovedanje Reči - evangelizacija i poučavanje vernika. Molitva i Reč moraju uvek da idu zajedno. Naš Gospod je bio silan čovek molitve i Reči. E. M. Baunds (E. M. Bounds), pisac mnogih knjiga o molitvi, upozorava na duhovne slabosti pastira koji se ne mole dovoljno: "Današnji ljudi su slabi u molitvi. Ponos učenja se suprotstavlja našoj poniznoj zavisnosti o molitvi... Svaki

propovednik koji ne učini da molitva postane glavni činilac u njegovom životu i službi je slaba karika u Božijem poslu".

Kroz celi Novi zavet imamo svedočanstvo o tome koje su prioritete imali Hristos i Njegovi učenici dok su propovedali i poučavali Reč Božiju. U Marku 3,14 čitamo: "I postavi Dvanaesticu da budu s njim i da ih pošalje da propovedaju". Od početka hrišćanstva, na dan Duhova (Pedesetnice), mi čitamo o principijalnoj ulozi učenja i propovedanja Reči. Apostol Petar je propovedao Reč i tri hiljade ljudi se obratilo. U sobi punoj starijih slušalaca, Petar je izjavio da je Hristos njemu i drugim apostolima zapovedio da propovedaju Reč: "I on nam je zapovedio da objavimo narodu i da posvedočimo da je on od Boga..." (Dela 10,42). Ako apostoli utroše previše vremena brinući se za potrebe udovica, njihova primarna misija propovedanja Reči neobraćenima i poučavanje crkve biće ozbiljno ometena. Reč Božija mora ići napred.

Propovedanje Reči nije ništa manje važno za današnje pastire crkava. Pogledajmo kako dr Martin Lojd-Džons (Martyn Lloyd-Jones), iz Vestminsterske katedrale u Londonu sumira ovaj odeljak: "Sada su jednom za svagda postavljeni prioriteti. To je osnovni zadatak Crkve, osnovni zadatak crkvenih vođa, ljudi koji su zauzeli određene autoritativne pozicije. Mi ne smemo da dozvolimo da nas bilo šta odvraća od ovoga, bez obzira koliko dobar razlog imali ili koliko je velika potreba."

Lojd-Džons naglašava da je snaga poučavanja Reči Božije bila uzrok svih velikih hrišćanskih probuđenja. Slično tome, sve oblasti hrišćanskih zastranjivanja su bile rezultat gubljenja Pisma iz centra Božijeg rada. On piše: "Nije li jasno, kada pogledate crkvenu istoriju iz ptičije perspektive, da su periodi propadanja tokom istorije crkve uvek nastajali u vreme kada je malaksavalo propovedanje Reči? Šta je to što je uvek najavljivalo početak reformacije ili probuđenja? To je obnavljanje propovedanja... Probuđenje pravog propovedanja je uvek nagoveštavalo ove velike pokrete u istoriji Crkve."

Džems Paker (James I. Packer), širom sveta poznati autor i profesor Ridžent koledža (Regent College) u Kanadi, takođe veruje da će crkvena probuđenja doživeti neuspeh ukoliko se ne zasnivaju na biblijskom propovedanju: "Ja stalno podržavam mišljenje da ukoliko današnje

traženje probuđenja nije, zajedno s drugim činionicima, potraga za pravim propovedanjem, ono će se pokazati kao plitko i jalovo."

Osnovna karakteristika novozavetne crkve jeste da je u njenom centru objavljivanje i poučavanje Božije Reči. Kada pastiri zanemare Reč Božiju, oni sabotiraju Božiji rad. Stoga, lekcija iz Dela 6,1-4 mora da se stalno i iznova ponavlja, kao što Džon Stot (John R. W. Stott), bivši rektor Ol Souls (All Soul's) crkve u Londonu i počasni kapelan engleske kraljice kaže: "Crkva svih generacija treba ponovo da nauči lekciju iz Dela 6. Nema ničeg pogrešnog u apostolskom revnovanju za Boga i Njegovu Crkvu. Oni su bili marljivo zauzeti, poput Hrista, milosrdnom službom udovicama koje su bile u potrebi. Ali to nije bila služba u koju su oni, kao apostoli, bili pozvani. Njihov poziv je bila molitva i propovedanje. Socijalna briga za udovice je odgovornost drugih."

Stot nastavlja da podstiče propovednike rečima: "Ukoliko bi današnji pastiri ozbiljno pristupili novozavetnom naglašavanju prioriteta propovedanja i poučavanja, ne bi samo oni lično osetili izuzetno ispunjenje, već bi to bez sumnje imalo snažan uticaj na celu Crkvu. Umesto toga, mi imamo tragične izveštaje da su mnogi propovednici u stvari administratori, čiji simboli službe su kancelarije umesto proučavanja i telefon umesto Biblije."

Apostoli su imali jasno određene prioritete kojih su se čvrsto držali. Crkva je napredovala kako duhovno tako i brojčano jer su oni bili predani svojoj službi. Zapamtimo reči pobožnog izraelskog sudije Samuila, kako bi stalno gorele u našim srcima i mislima i kako bi vodile naše duhovne prioritete:

"A meni ne dao Bog da zgrehim Gospodu i prestanem moliti se za vas; nego ću vas upućivati na put dobar i prav" (1. Samuilova 12,23). ◀

Ovo je prvo poglavlje iz knjige NOVOZAVETNI ĐAKON, Aleksandra Strauča

NOVOZAVETNI ĐAKON je svojevstan priručnik za đakonsku službu. Na 190 str. autor nam ukazuje na biblijske principe ove, kod nas često zapostavljene i podcenjene, službe u crkvama.

Knjigu možete naručiti

- U Srbiji na tel: 063.396 331 ili na e-mail: uhsd@eunet.yu
- U Bosni i Hercegovini na tel: 061.527 091 ili na e-mail: riznice_m@lsinter.net

NAKON TOGA...

Veronika i Norbert Fric

Đorđe je malo zbunjeno pogledao oko sebe. Sve tako "sasvim obično" nije zamišljao... Zidovi su bili obloženi policama prepunim knjiga; čovek pored pisaće mašine je imao "profesionalni" osmeh, ne baš srdačan.

Đorđe je osećao kako mu se znoje dlanovi.

"Hteo bi ovde da se prijavim" počeo je bojažljivo, razmišljajući šta dalje da kaže. "Moj život je došao do kraja i hteo bi da se prijavim za nebo..."

"To svi žele." rekao je čovek, ne promenivši ni malo izraz lica.

"Stvarno?" čudio se Đorđe. "Pre toga su mnogi, koliko znam, govorili potpuno drugačije. Mislili su da će im u nebu biti dosadno."

"Kada ljudi shvate da je stvarnost potpuno drugačija od njihovih iluzija, koje na zemlji imaju u vezi sa nebom i paklom, veoma brzo menjaju mišljenje."

"Ja, takođe", pomislio je Đorđe.

Nedaleko stajali su njegova tašta i prvi komšija, sa kojima je na zemlji bio na smrt posvađan. Eh, kada bi sa njima morao provesti večnost...

"Dobro. Hajde da pogledamo šta možemo da uradimo." Rekao je čovek za pisaćim stolom. Njegov glas je ulivao poverenje. Đorđe se malo ohrabrio. Ionako nije mogao sebi ništa zameriti.

"Šta treba da uradim da bi ušao u nebo?"

"Treba vam šest hiljada poena."

"A kako ih mogu steći?"

"Dobrim delima, besprekornim i moralnim životom itd."

"Aha," nasmešio se Đorđe "to neće biti nikakav

problem. Nisam bio loš čovek. Nikoga nisam ubio, nikada nisam krao, uvek sam se trudio da budem ljubazan prema drugima, redovno, ili skoro redovno sam odlazio u crkvu..."

"Čekajte malo," rekao je čovek "sve se to mora bodovati, a zatim ćemo bodove sabrati."

"U redu." Gospodin Đorđević je imao potpuni mir. "Treba li ja da govorim, ili ćete vi postavljati pitanja?"

"Počnite polako."

"Dakle, to nije ni malo jednostavno. Čovek jednostavno ne vodi evidenciju o svim dobrim delima što ih je uradio," raspricao se Đorđe potpuno ohrabren.

"Mi vodimo celokupnu evidenciju, i sve smo ih zabeležili. Za to ne morate da se brinete."

Zašto je Đorđe nakon tih reči opet izgubio samopouzdanje? Nije hteo o tome da razmišlja. Radije je opet počeo da govori.

"Dakle, počnimo od supruge. Uvek sam prema njoj bio uljudan, nikada je nisam tukao i nikada nije morala da moli za novac. Uvek sam se brinuo da ga imamo dovoljno. Vrlo retko smo se posvađali i nikada, nikada nisam na nju vikao." Sa olakšanjem je gledao kako čovek za pisaćim stolom upisuje neke crtice. "Kada se radi o našoj deci: veoma sam ih voleo, naročito sina. Radio sam do iznemoglosti da bi mu omogućio bolji život. Hteo sam da završi gimnaziju, plaćao sam mu dopunske časove, kada su mu bili potrebni, danju i noću sam ga savetovao..."

"Šta je na kraju od njega bilo?"

Na trenutak zbunjen, Đorđe je pogledao čoveka za stolom. Treba li da kaže istinu? Sada mu hvalisanje ne bi pomoglo. Ovde verovatno sve znaju.

"Znate, upao je u loše društvo... Tako se zahvalio za moj trud oko njega." Đorđe je iz navike stavio ruku na srce, ali sada to nije imalo takav svetački efekat kao obično. Ne, nego je sa nevericom posmatrao kako čovek neke crtice koje je prethodno upisao sada briše gumicom.

"Šta to radite?"

"Za ovo vam ne možemo dati ni jedan poen. To

i sami shvatate."

Đorđe je hteo da kaže još nešto u svoju odbranu, ali je odjednom video to što nikada na zemlji nije hteo da vidi: uvek je previše zahtevao od svog sina - i tako mu zagorčavao život. "Da... Shvatam. Zatim sam imao još i ćerku. Izrasla je u pristojnu i lepu devojkicu."

Dok je govorio primetio je da je dobio još jedan poen. Pobunio se: "Šta? Zar samo jedan poen za sve to? A šta sa onim neprospavanim noćima, koje smo zajedno proveli, kada je bila bolesna? Šta sa studijama, na kojima sam je finansijski pomagao?"

"Te neprospavane noći, koliko mi je poznato, idu u prilog vašoj ženi; a ostalo ćemo malo detaljnije analizirati."

Đorđe se rastužio.

"Dakle, idemo dalje. Moja tašta je bila stvarno jako zla žena. Uprkos tome sam se uvek prema njoj ophodio sa primerenom dozom poštovanja." Nagnuo se malo napred. "Zar samo jedan poen za to? Zna li samo koliko me je to koštalo živaca?"

"Znam, znam," umirivao ga je čovek za stolom"... ali vi trebalo je da je volite."

"Moju taštu?! Da li je bilo načina za tako nešto?"

Izgledalo je kao da čovek iza stola ne želi ulaziti u detalje: "Idemo dalje."

Đorđe je umorno nastavio dalje: "Svom komšiji sam puno puta pomagao..."

"... ali ste se na kraju razili kao neprijatelji," prekinuo ga je čovek.

"Pa naravno," ljutito je uzvratio Đorđe. "Zar je sa njime bio moguć razuman dogovor?" Rezinirano je pogledao svog nepodmitljivog sagovornika. "Dakle, koliko dosada imam poena?"

"Trideset dva." Đorđe je skoro ostao bez daha. "Dakle, na kraju bi mogao da imam najviše pedeset poena? Zar nema načina da se zaradi više poena? Probajmo sa Deset zapovesti; njih sam skoro sve ispunio."

"Da," prijateljski je potvrdio čovek, "...tu bi bilo

puno bodova."

Sa dubokim uzdahom je Đorđe pokušao naći neki oslonac. "Krenimo od ovoga: Ne kradi! Uvek sam bio jako pošten. Moj brat je krao još kao dete, ali ja nisam."

"A šta sa porezom? Jeste li uvek bili potpuno poštteni?"

Đorđe je progutao knedlu. "Ali... to nije nikakva krađa. To svi rade."

"Žao mi je, pokrali ste na taj način državu. A kako je to onda bilo sa onim osiguranjem, to ste..."

"Zar se i to smatra za krađu?!?", sa nevericom u glasu ga je prekinuo Đorđe. "Zna li šta, pustimo sada to. Ako ste takav sitničar, nećemo ni spominjati zapovest o lažnom svedočenju. Naravno, ponekad sam koristio laž za "zlu ne trebalo", ali sam se trudio da ne lažem sa zlom namerom..." Samo jedan pogled na čoveka za stolom mu je sve govorio. "Pokušajmo sa sledećom zapoveshću: Ne ubij! Sigurno znam da sam ovu zapovest ispunio. Koliko ću bodova za nju dobiti?"

"Moramo najpre neke stvari da razjasnimo. Setite se vašeg komentara kada je sud presudio u korist vašeg komšije." Muk. "Rekli ste: 'Tom čoveku ću jednog dana zavrnuti šiju!'"

"To se tako samo kaže. Na kraju to ipak nisam uradio."

"A koliko ste puta samo proračunavali koliko će dugo živeti vaša bolesna tašta, i šta ćete nakon toga naslediti? Zar niste lekaru govorili da ne bi trebalo da joj produžuje muke sa time što joj produžuje život?" Po prvi put je Đorđe bio potpuno iznerviran. "Ali, ona je umrla potpuno prirodnom smrću. Nisam je ja ubio."

"Ta želja je bila u vašem srcu. Hteli ste da zloupotrebite lekara za vaše planove."

"Moja tašta sada o tome sve već zna, zar ne?" pitao je Đorđe teško uzdišući.

"Da, naravno. Ovde svako zna sve o drugima."

"Baš sve?"

"Da, baš sve."

"Iako sam samo jednom učinio preljubu, ni tu neću dobiti poene, je li?"

Čovek za stolom je samo odmahnuo glavom.

"Nećete mi dati ni jedan poen, iako znate da sam svojoj ženi bio veran 37 godina? A to je bio samo jedan trenutak slabosti, obična sitnica. Pa, ipak ja nisam bio od onog soja ljudi koji su stalno jurili za tuđim ženama."

"Ni u mislima?"

"U mislima?!" uzviknuo je Đorđe zabrinuto. "Šta sve čovek samo ne uradi u mislima. Svet bi se naopačke prevrnuo da se može ostvariti sve što ljudi samo pomisle. Uvek sam bio normalan, nikada nisam bio posebno zao. Ne možete biti baš takav sitničar!"

"Gospodine Đorđe, moj pretpostavljeni ima jako istančan osećaj za pravednost. Koliko ste često dozivali Božju pravednost, koja na kraju treba da se ispuni? Evo je sada ovde. Bog nikoga nije ostavio u neznanju u vezi sa konačnim sudom. Za to ste sigurno već čuli. Zar ne?"

"Pa naravno, ali sam mislio da nisam toliko zao da bi bio osuđen."

"Zašto je onda Bog poslao svog Sina da umre za grešnike?"

"Tome sam verovao." Đorđe je odjednom malo živnuo. "Zar nije u Bibliji napisano, da će onaj koji veruje u Isusa Hrista, imati život večni?"

"Taj deo sigurno dobro poznajete. Međutim, vi u njega uopšte niste verovali. Odbacili ste činjenicu da je on ikada živio. Odlazak u crkvu nedeljom i usmeravanje svojih misli u tom pravcu ste smatrali za neku vrstu mistike. Žrtva Gospoda Isusa za vas nije imala nikakvog smisla. Hteli ste to savladati sopstvenom snagom. Duboko u sebi niste verovali da je Isus morao da umre lično za vas, jer ne bi mogli opstati pred Bogom."

"Ovo, na žalost, ne mogu da poreknem. Međutim, ne mogu se priseliti da mi je neko rekao da ste ovde toliko strogi. Imam li još neke šanse?"

"U jednu knjigu smo zabeležili sve što ste u životu uradili - i dobro i zlo. Mogli bi to da uporedimo. Ako preostane šest hiljada poena - možete ostati ovde. Treba li da donesem tu

knjigu...?"

Đorđe je samo odmahnuo rukom. "Ostavite to tako kako jeste, to nikada ne mogu dostići. Međutim, hteo bi još nešto da vam kažem, pre nego što odem. Vi, verovatno, ni ne slutite kako to na zemlji izgleda. Na taj način ovamo niko ne može ući!"

Onda je na trenutak začutao...

"Ali... Recite mi, odakle su svi ovi ljudi koji tako veseli hodaju unaokolo? Ne verujem da su mogli zaslužiti mnogo više poena od mene. Da li su možda nekoga potplatili da bi dospeli ovamo?" dobacio je zlonamerno. Sada mu je i onako već bilo svejedno šta njegov sagovornik misli o njemu. Međutim, on je ostao potpuno miran.

"Vi još uvek niste shvatili šta želim da vam kažem. Ovi ljudi su dobili ulaznicu, to sigurno..."

"Pa, na to sam i mislio!" prekinuo ga je Đorđe iznervirano.

"... ali je nisu platili. Niko nije mogao toliko da plati, osim jednog. Taj je platio odjednom za sve. Ulaznicu vrednu šest hiljada poena je bilo moguće dobiti za džabe. Ko je slomio svoj ponos i primio tu ulaznicu kao dar od Gospoda Isusa Hrista, zato što je shvatio da sam nikada neće zaraditi dovoljan broj poena, taj ima slobodan ulaz... za celu večnost."

"I taj može zauvek da živi na ovom predivnom mestu?"

"Zauvek." Potvrdio je čovek tiho.

"Zašto mi to onda niko nije rekao. Pa, to bih odmah uradio! Bio sam pogrešno informisan! Mislio sam da je dovoljno ako se čovek trudi da živi pravedno. Pa govori se: 'To što želiš sebi - čini drugima!' Uvek sam se trudio da živim tako. Zar ne možete da napravite izuzetak?" Đorđe je sav očajan pokušao da uhvati čoveka za ruku, ali se on pretvorio u magličasto priviđenje.

"Gde ste sada nestali!? Saslušajte me! Nemojte me ostavljati ovde samog! Ne želim da idem na to strašno mesto!"

Đorđe se probudio sav okupan u znoju. Usplahireno je pogledao oko sebe. Bila je svuda tama, upravo takva kao tamo, na tom mestu, kuda nikako nije hteo da ode.

"Šta je, mili? Jesi li nešto loše sanjao?"

"Sanjao...?" Da, bio je to samo san!

Đorđe je skočio iz kreveta.

"Samo san!" ponavljao je sav srećan. Još je imao šanse, i hteo je u potpunosti da je iskoristi, kako njegov san nikada ne bi postao stvarnost!

"I kao što je ljudima određeno jednom umreti, a potom sud." (Jevrejima 9, 27)

"Ko veruje Sina, ima život večni; a ko ne veruje Sina, neće videti život, nego gnev Božji ostaje na njemu." (Jovan 3,36) ◀

Izvor: ETOS.

misaone refleksije

AKO NAS UHVATE, NESTAĆEMO ZAUVEK

U Severnoj Koreji hrišćane istrebljuju "do treće generacije"

Severna Koreja je najizolovanija zemlja na svetu. Iz nje prodiru informacije samo povremeno. Ima vrlo malo vesti od očevidaca koji govore o uslovima u radnim logorima komunističke države u kojima su zlostavljani i hrišćani. Severna Koreja se već godinama nalazi na prvom mestu na spisku međunarodne organizacije Open Doors koja posmatra države gde se dešava najokrutnije zlostavljanje vernika. Kao turistička grupa, nekoliko ljudi iz nemačkog ogranka ove organizacije su posetili ovu zemlju i proveli u njoj dve nedelje. Manuel Liesenfeld je ispričao svoje utiske koje je stekao na ovom putovanju.

Tri miliona ljudi umrlo od gladi

Severna Koreja je "raj u kome svi ljudi mogu provesti slobodan i srećan život". Tako tvrdi propaganda vlasti. To je laž i svako se može uveriti u to. Dalje kaže: "Zahvaljujući mudrosti Kim Ir-sena i njegovog sina, svi građani Severne Koreje imaju hranu, odeću, posao i

stan uključujući i besplatno školovanje i lekarske preglede." Slične parole su poznate iz prošlosti komunističkih režima (u zemljama Varšavskog pakta - prim. prev.). Ali Koreja sve to "kruniše" naglašavanjem da "tek sad treba zaista da dođe ono pravo".

Nekoliko primera: Po gradovima policajke, kao marionete, satima regulišu saobraćaj koji jedva da i postoji. Severna Koreja ima armiju od milion vojnika koji peške marširaju autoputevima ili se voze na starim kamionima koji su, ne retko, na drveni ugalj. U Severnoj Koreji je od 1950. g. po procenama, od gladi umrlo oko tri miliona ljudi. Preko 60% dece ispod sedam godina je neuhranjeno. Svugde je moguće videti iznemogle ljude kako očajnički traže nešto za jelo. Pored svega toga Kim Čong-il svake godine troši više od 3,12 milijarde evra da bi bio slavljen.

Pakao na zemlji

Oko 200.000 zatvorenika, a među njima i na hiljade hrišćana, su internirani u oko 25 radnih logora, koje naši mediji teško da ikad i pomenu. Ljudi tamo moraju da rade u nezamislivim uslovima, često i do potpune iznemoglosti. Procenjuje se da zatvorenici proizvode čak 40% bruto nacionalnog dohotka.

Ovde "raj" pokazuje šta je zapravo: pakao na zemlji. Između 1972. i 1998. g. u radnim logorima je izgubilo život, prema procenama, oko 400.000 ljudi. Zatvorenici i osuđenici na prinudni rad su oni koji - često samo šapatom - kritikuju sistem ili nepodnošljive uslove života. Hrišćani su u Severnoj Koreji smatrani za neprijatelje države. Kim Čong-il ih naziva "kučkini sinovi" (bastardi) i namerava da ih istrebi. Bogu se podsmeva i naziva ga lažovom koji zahteva mesto "velikog vođe" za sebe. Oficijelno, crkva je smatrana za organizaciju koja širi "otrovne ideje usmerene protiv vlasti". U isto vreme se u brošurama i razgovorima sa predstavnicima zapadnih crkava tvrdi da je sloboda veroispovesti zagarantovana.

Ne gledati u nebo

"Okrutne scene se dešavaju u radnim logorima", govori bivša zatvorenica Sun Ok Li koja je u logoru uzverovala u Isusa. Njene reči su u međuvremenu bile potvrđene:

"Sa hrišćanima u severnokorejskim radnim logorima postupaju najokrutnije. Ne samo da

dobijaju najopasnije radne zadatke i manje jela i pića, nego ne smeju ni da pogledaju u nebo ka svome Bogu. Mnogi su za te godine dobili deformaciju vratnog dela kičme zato što su primorani da neprestano gledaju u zemlju", kaže Sun Ok Li. Kad hrišćani pevaju pesmu, stražari ih gaze tako da im unakaze lica. No, sve to Kim Čong-ilu nije dovoljno. Njegov cilj je da likvidira hrišćane sve do treće generacije.

Crkva raste

"Trudne hrišćanke su primoravane na abortus. Inekcijom im na silu ubrizgavaju otrov u plod. Smrtna agonija deteta i nesnosni bolovi majke traju često i 24 sata. Ako se dete rodi živo, pred očima majke biva ubijeno", kaže bivša zatvorenica koja je iz neshvatljivih razloga puštena posle šest godina i uspela je da pobegne u Južnu Koreju.

"Ipak, koliko god bili hrišćani zlostavljani, nisu se odrekli svoje vere", kaže dalje. "U trenutku smrti su se držali za ruke i vikali su: 'Gospode, Gospode!' Nikad pre nisam videla ljude da ovako umiru."

Hrišćani u Severnoj Koreji plaćaju visoku cenu za svoju veru. Pa ipak, čak 70% ljudi iz Severne Koreje, kojima uspe da pobegnu u Kinu i tamo postanu hrišćani, vraća se nazad u svoju zemlju da bi tamo uz veliku opasnost, propovedali evanđelje. Crkva raste - tajno. "Ispod vunjenih pokrivača smo šaputali molitve i pesme kojih smo se setili. Znali smo da ćemo, ako nas uhvate, nestati zauvek".

Preuzeto uz dozvolu glavnog urednika "Život víry", 10/2005, str. 11-12 koji je članak uz dozvolu preuzeo iz Idea Spektrum 25/2005. Preveo: Pavel Leštan.

SVETLA BUDUĆNOST

Stančević Sreten

Navirući bez prestanka suze
što umorne oči vlaže,
čiste dušu od naslage greha
utehu i oproštaj traže.

Saznanjem jedine i čiste istine
koju svako sam mora da nađe,
srušio se zid sumnje i bola
neznanjem i gordošću građen.

Otvorivši svoje novo srce

ti istinu radosno primaš,
srećan što ćeš kovčeg sa najvećim blagom
sa Hristom zauvek da imaš.

O' koliko patnji i neprespavanih noći
zbog banalnih stvari i sitnih problema,
predajući svoje srce i život Hristu
budućnost postaje lepa i strepnje više nema.

(Matej 11:28-30)

AMIŠI OPRAŠTAJU!

8. oktobar 2006. Izvor: B92

Vašington -- Amiši oprostili ubici devojčica i sakupljaju novac za pomoć njegovoj porodici.

Američka zajednica Amiša, iz okoline grada u kome je nedavno Čarls Roberts upao u školu i ubio pet devojčica, posle čega je izvršio samoubistvo, je u subotu prisustvovala njegovoj sahrani i njegovoj porodici izrazila ljubav i oproštaj.

Amiška zajednica je, ne samo oprostila ubici zločin, već i sakuplja novac za pomoć njegovoj udovici i troje dece.

KAKO RASTAVITI KIKIRIKI NA DELOVE?

Priložio: Vlatko Dir

Verovatno ste čuli priču o velikom američkom naučniku Dr. Džordžu Vašingtonu Karveru. Jednom je na predavanju koje je održao u Mineapolisu spomenuo kako se desilo da je došao do svojih neverovatnih naučnih otkrića u pogledu korišćenja kikirikija. Rekao je, kako prenosi Glen Klark (u knjizi - Čovek koji govori sa cvećem, Macalister Park Publishing Company, St. Paul, Minnesota), ovako:

"Pre mnogo godina," nastavio je, "otišao sam do svoje laboratorije i rekao, 'Dragi Gospode Tvorče, molim te reci mi, za šta je načinjen svemir?'"

Veliki Tvorac je odgovorio, 'Želiš da znaš previše za svoj tako maleni um. Pitaj nešto što više odgovara tvojoj veličini.'

Tada sam upitao, 'Dragi Gospode Tvorče, reci mi, za šta je načinjen čovek?' Veliki Tvorac je ponovo odgovorio, 'Mali čoveče, još uvek pitaš previše. Smanji obim svog zahteva i promeni

mu nameru.'

Tada sam upitao, 'Molim te Gospodine Tvorče, da li bi mi rekao zašto je kikiriki načinjen?'

'Ovo je već bolje, ali čak je i to beskrajno. Šta želiš da znaš o kikirikiju?'

'Gospode Tvorče, može li se od kikirikija napraviti mleko?'

'Koju vrstu mleka hoćeš, dobro punomasno, ili obično obrano mleko za domaćinstvo?'

'Dobro, punomasno.'

I tada me je veliki Tvorac naučio kako da rastavim kikiriki na delove i ponovo ga sastavim. I iz ovog procesa su proizašli svi ovi proizvodi."

Preko sat vremena Dr. Karver je vadio iz kutije sa uzorcima neprekidnu procesiju pudera, mastila, putera, šampona, kreozotnog ulja, sirćeta, leka protiv peruti, instant kafe, boja, masa nalik gumi, sapuna, salata, lakova za drvo...

* * *

Dr. Džordž Vašington Karver (1864-1943) je rođen kao rob oslobođen posle Američkog građanskog rata. Siroče, usvojeno od strane svojih bivših vlasnika, sanjalo je da sazna kako cveće raste. Iako je sa obrazovanjem krenuo kasno, završio je srednju školu i koledž uprkos svim poteškoćama i rasizmu kao jedan od prvih crnih studenata. Kasnije postao profesor.

Poljoprivredni hemičar i naučnik odbio je godišnju platu od sto hiljada američkih dolara (po današnjim merilima preko milion dolara), da bi nastavio istraživanje u korist svojih sunarodnika.

Otkrio je tri stotine načina kako da se koristi kikiriki i nekoliko stotina više kako da se koristi soja, pekan i slatki krompir.

Pomagao je osiromašenim farmerima juga SAD da ekonomski napreduju dajući im recepte i savete kako da načine ili poboljšaju industrijsko mazivo, lepkove, majonez, varikinu, sosove, gorivo, beton, mastilo, papir, veštačku gumu, pastu za brijanje, začine, puder, puter, pastu za cipele...

Unapredio je i preporodio poljoprivredu i

ekonomiju celog američkog juga.

Živeo je skromno i nije profitirao od svojih otkrića. Patentirao je samo tri proizvoda, a sve ostalo je razdelio čovečanstvu. "Bog mi ih je dao," imao je običaj da kaže za svoje ideje. "Kako ih mogu prodati drugima?"

Svu svoju životnu ušteđevinu dao je na osnivanje Karverove istraživačke fondacije, da bi se rad na unapređivanju poljoprivrede nastavio.

"Mogao je dodati bogatstvo slavi, ali ne mareći za njih pronašao je sreću i čast u pomaganju svetu." - Epitaf na grobu Džordža Vašingtona Karvera.

SionT InBox

Poštovani, oduševljena sam Vašim sajtom. Volela bih da imam sve brojeve magazina Sionske Trube... nisam sigurna da li ću uspeti dobro da downloadujem - jer sam "kompjuterski početnik". Molila bih Vas da mi šaljete nove brojeve, ali i stare (sve).

Pozdravljam Vas od srca.

Slavica

* * *

Zaista ste dobri, neki tekstovi su me dirnuli do suza. Nek vas Bog blagoslovi.

Gordana

* * *

Najbolji ste! Uvek me odusevite sa novostima! Dugo sam trazila po internetu audio Bibliju na srpskom i napokon!

Marija

Smešna strana...

MRMLJANJE

Pre svakog ručka muž je redovno gundao i kritikovao ženino kuvanje, a posle toga kao glava porodice zahvaljivao bi Bogu za hranu.

Jednog dana, posle ove uobičajne kombinacije gundanja i molitve, njegova ćerka je zapitala: "Tata, da li nas Bog stvarno čuje kada se molimo?"

Otac se zadovoljno smeškao, pošto je uvideo da je sada dobar trenutak da svojoj devojčici pruži jednu lekciju o molitvi, te odgovori: "Da, naravno. On čuje svaku našu molitvu."

"A, da li On čuje i sve što kažemo?", pita dalje devojčica.

"Da, svakako", reče otac.

"Pa, u šta od onoga što kažemo Bog ne veruje?"

PECANJE...

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>